

Sommige designers moeten jaren buffelen om hun ontwerp voor het voetlicht te krijgen. Maar het kan ook anders. Dat bewezen Joyce Veul en Mike Westgeest met hun ragfijne stalen tafels. Vorig jaar was er nog niks, nu staan de tafels in Milaan, Londen, Amsterdam en New York.

TAFELS MET EEN EDGY TWIST

Ze kan het soms nog bijna niet bevatten. Joyce Veul, van huis uit communicatiewetenschapper met een loopbaan in de media en politiek, voelt zich soms bijna bezwaard. Zo kregen zij afgelopen maart een telefoontje van miss Rossana Orlandi herself. De Italiaanse designdiva baat in Milaan een galerie/winkel uit. Meubel- en lichtontwerpers dromen van een plekje in de oude fabriek tijdens de wereldberoemde meubelweek van Milaan in april. Maar alleen Rossana bepaalt wie de gewilde vierkante meters mogen innemen. Orlandi was getipt

door de Amsterdamse designwinkel Frozen Fountain – het eerste verkooppunt van Het Tafelbureau – en besloot de Hollanders uit te nodigen.

„Een ongelooflijke kans. Moest ik al even rustig gaan zitten toen de Frozen Fountain mij direct na het versturen van het eerste persbericht belde om de tafels exclusief te bestellen voor Amsterdam, nu hield ik het niet droog. Een beetje ongemakkelijk was het ook wel. Daar stonden wij dan in Milaan, tussen grootheden als Piet Hein Eek en Scholten & Baijings. Maar ook tussen ont-

werpers die soms al jaren en jaren hard werken om hun werk bij Orlandi te krijgen. En wij? Wij krijgen het in de schoot geworpen. Terwijl we niet eens ontwerpers zijn.”

Joyce Veul koppelde haar creatieve ideeën aan de familiesmederij van haar echtgenoot Mike Westgeest in Wassenaar. Die smederij maakt veel sierhekwerken op maat, alle expertise is in huis om op ambachtelijke wijze metalen te smeden tot elke gewenste vorm.

SILHOUET

Joyce was in eerste instantie op zoek naar een tafel voor thuis. Er zat een elegant, en toch stoer ontwerp in haar hoofd: rank en robuust. Een tafel die getekend lijkt in inkt-zwarte lijnen. En zo kwam de tafel ook tot stand. Joyce schetste met zwarte pen uit de losse pols het silhouet van een tafel: gedraaide poten en een dun blad. Een tafel die sterk is dankzij het materiaal: metaal. Voor Mike was de vraag helemaal niet raar. Zijn klanten, niet zelden ambassades, doen eigenlijk altijd verzoeken voor ontwerpen op maat: een wapen of schild in een hek verwerkt, of een exotisch patroon.

Een partij gedraaide spijlen van balkonhekwerken werd verwerkt tot tafelpoten, die vervolgens het metalen blad moesten dragen. De Eerste Tafelbureau-tafel was geboren en kreeg de toepasselijke naam The First. Dat was in de zomer van 2013. Joyce: „Iedereen die de tafel zag, reageerde enthousiast. Er is iets met het ontwerp. De suggestie van ultralichte luchtigheid in combinatie met de kracht van het ontwerp én de tafel. Mensen vonden dat ik iets moest doen met het concept. Een tekenaar is het ontwerp gaan verfijnen en we zijn meer tafels gaan maken: The Dining Table, The Iron Lady, The Secretaire, The Roundabout, The Side Table.”

Joyce besloot deze winter zich volledig te richten op de tafels en zegde haar baan op. Alles deed ze zelf, dag en nacht was ze samen met Mike bezig met het bijzondere project. „Ik begon zelf te fotograferen, schreef teksten



Joyce Veul en Mike Westgeest in de familiesmederij Westgeest in Wassenaar.



In de smederij van Westgeest wordt alles ambachtelijk en op maat gemaakt.

en Mike en ik puzzelden avondenlang op een verpakking voor de tafels. Uiteindelijk vonden we een timmerman die geweldige kisten maakt om de tafels in te kunnen vervoeren.”

In februari stuurde Joyce de eerste foto's met een persbericht naar een aantal galeries. Nog geen vijf minuten later hing Cok de Rooy van de Frozen Fountain aan de lijn. „Hij was laaiend enthousiast en wilde de tafels exclusief voor Amsterdam. Ik was zo overonderd. Maar ook zo gelukkig.”

Na Amsterdam volgde de presentatie in Milaan, in de oude strodpassenfabriek van Rossana Orlandi. Rossana neemt Het Tafelbureau deze zomer mee naar haar pop up gallery op Sardinië, wat een avontuur. „Ze is lyrisch over de tafels; nieuwe ideeën wil ze onmiddellijk in haar mailbox ontvangen”, vertelt Joyce lachend.

ERFSTUKKEN

Sommige projecten lijken voorbestemd. Je hoeft ze alleen nog maar de ruimte te geven. Want na Amsterdam en Milaan volgden uitnodigingen voor Londen en New York. En de tafels zijn meer dan expositiemateriaal, inmiddels zijn tientallen tafels verkocht aan liefhebbers. „Want het is natuurlijk geen tafel waar je even op springt om een peertje te verwisselen. Hoewel wij er thuis wel gewoon met de kinderen aan eten.”

Of ze duur zijn, de populaire tafels. Dat is maar net hoe je het bekijkt, vindt Joyce. De kleinste modellen koop je rond de 2000 euro, de grote exemplaren tikken de 5000 aan. „Geen koopjes, maar wel ambachtelijk gemaakt. En duurzaam, deze tafels kunnen lang mee. Het zijn de erfstukken van de toekomst.”

Hoewel Joyce en Mike voelen dat ze nog wel even door kunnen met hun spannende tafelontwerpen – luchtig en fragiel om te zien, maar stiekem zwaargewichten – dromen ze al weer verder. Joyce: „Op dit moment werken we aan een aantal nieuwe stukken voor onze huidige collectie 'between reality and fantasy' en zijn we druk bezig met het schetsen van de volgende collectie. Daarin zullen we ons niet beperken tot stalen objecten, maar zijn er ook ontwerpen die we samen met sociale werkplaatsen willen maken. We hopen onze studio uit te bouwen op een sociale en duurzame manier. Het zou mooi zijn als onze producten het antiek van de toekomst zullen zijn, met een edgy twist.”

Meer informatie: www.hettafelbureau.nl



The First is een flinke, rechthoekige tafel.



The Iron Lady, een toepasselijke naam voor de royale en ovale tafel van metaal.



Ragfijn en pikzwart, als met zwarte inkt getekend. Dat zijn de tafels van Het Tafelbureau.

HET IS
URLIJK
TAFEL
JE EVEN
RINGT
N
JE TE
SSELEN